

40, 50 Kr., har jeg set Exempler paa, var bleven anvendt i rette Dieblif, kunde en Familie være bleven reddet og have faaet Fortrøstning igjen for de kommende Tider. Altsaa det, der er Tale om, er ikke at give hvert Menneske i Landet 50 Ore, men at stille til Kommunernes Raadighed en Sum, der vil sætte dem i Stand til at bringe saadanne trængende Familier, som i Virkeligheden endnu kunne hjælpes, ud over den uforskyldte Nød, som i den arbejdsløse Tid har hobet sig op. — Den principielle Diskussion, der er ført om, hvorvidt en Kommunes Trang maa anses for at være tilstrækkelig konstateret derved, at den selv er villig til at yde et vist Tilskud s. Ex. til de fattiges Kasse, skal jeg ikke komme tilbage til. Jeg tror ikke, det kan nægtes, at der rundt omkring i Landet er en stor og uforskyldt Nød, at der maaste ikke er en eneste Kommune, hvortil dette ikke er Tilfældet, og at man i Virkeligheden ikke risikerer Noget ved at stille en vis begrændset Sum som den, her er Tale om, til Raadighed for Kommuner, der selv vilje sig villige til at hjælpe de Folk, som endnu ikke ere komne paa Fattigvæsenet og som kunne reddes. — Som man vil se af Betænkningen, har Udvalgets Flertal frafaldet den Vending, der blev indført i Forslaget mellem 2den og 3die Behandling i Efteraaret 1886. Dette har Udvalgets Flertal gjort, fordi det igjennem denne Vending bragte et ikke uvæsentligt Offer, fordi der tilhøvd Noget, som efter Flertallets egen Mening ikke var ganske principrigtigt, og det gjorde Flertallet, fordi det vilde gjøre Alt, hvad der stod i dets Magt for at tilveiebringe en Overenskomst med Mindretallet her, den høie Regjering og det andet Thing. Flertallet har nemlig, som ogsaa Ordføreren den Gang udtalte, ikke kunnet anse det for rigtigt at maale en Kommunes Behoeres Trang i indværende Aar efter, hvad den samme Kommune det foregaaende Aar fandt sig foranlediget til at tilskyde enten direkte fra Kommunen selv eller ved det, Beboerne selv tilveiebragte ved Tilskud til Understøttelsesforeningerne. Der kan være overmaade mange Tilfælde, hvor en Kommune, som ikke havde stor Nød i Tjør, har det i Aar; det er ganske stedlige Forhold, som der gjøre sig gjældende. Det er ogsaa mig bekjendt, at der paa Steder rundt omkring i Landet har

været Misforståelse med Flertallets Indrømmelse paa dette Punkt. Flertallet vilde imidlertid, antager jeg, dog have fastholdt denne Indrømmelse, hvis det havde faaet det Indtryk, at den kunde hjælpe Noget; men denne Indrømmelse er ikke bleven modtaget, tror jeg at turde sige, i den Aand, hvori den i sin Tid blev givet. Mindretallet her i Thinget og Flertallet i det andet Thing have ikke ved denne Indrømmelse ladet sig i mindste Maade bevæge til at fravige deres oprindelige Standpunkt. Vi have aldeles ikke faaet det Indtryk, at denne Indrømmelse vilde nytte det Mindste, og derfor mene vi, at vi ere berettigede til at føre Forslaget tilbage til den Stikelse, som vi selv anse for den retteste og mest principrigtige. — Til det ærede Mindretal her i Thinget vil jeg kun sige, at jeg ikke ret kan tænke mig, hvorledes Mindretallet vil kunne anse sin Affattelse af § 7 for blot nogenlunde betydningsfuld i praktisk Henseende. Jeg tror, det skulde være en ganske løierlig Kommune, som, fordi der blev stillet til dens Raadighed et rentefrit Laan at tilbagebetale inden 1ste April 1889, skulde være tilbøielig til at yde et Tilskud ud over, hvad den ellers vilde være tilbøielig til. Jeg tror ikke, at den Omstændighed, at der til en Kommunes Raadighed blev stillet et saadant Laan, vilde forøge dens Tilbøielighed til at yde saadanne Tilskud; men jeg vil i saa Henseende afvente det ærede Mindretals Motivering. Jeg for mit Vedkommende er ikke i Stand til med tidligere Erfaringer for Die at se, at den nye § 7, som er foreslaaet af Mindretallet her i Thinget, skulde have noget som helst Tilfredsstillende ved sig eller Noget, der kan antages at ville bringe praktiske Resultater med sig. — Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger og slutte med at lægge det ærede Mindretal her i Thinget og den høie Regjering paa Sinde, at denne Sag har spillet en ikke ubetydelig Rolle i den store Befolknings Laster, baade i den nærmest foregaaende Vinter og i denne; man har set hen til Folkethinget og til den lovgivende Magt i det Hele med Tillid og Fortrøstning i denne Sag, man har ventet og ventet, men man er bestandig bleven stuffet. Min Hensigt til det ærede Mindretal her i Thinget og den høie Regjering er, om de dog ikke nu, i den ellefte Time, maatte finde